

DƯỚI CỘI SUNG GIÀ

Sau bữa cơm tối, ăn xong chén chè đậu xanh trắng miệng, Liễu Nhu cầm ly nước trà vô phòng tính đọc tiếp cuốn tiểu thuyết đang xem dở dang từ tối hôm qua thì con Lành, đưa ở gái trạc mười ba mười bốn tuổi, từ ngoài chạy vô, mặt mày dáo dác:

– Cô Ba ơi, con mới đi ngang căn “nhà hoang”.
Mà kinh khủng lắm...

Con nhỏ nói tới đây thì ngừng lại nuốt nước miếng hai ba lần một cách khó khăn, Liễu Nhu cau mày hỏi:

– Cái gì mà giống như gặp ma vậy hả?

Con Lành gật đầu lia lịa:

– Dạ, chắc là ma thiệt đó cô Ba ơi. Con thấy trong nhà đó có ánh sáng. Mà cái ánh sáng này đi từ chỗ nọ qua chỗ kia nữa. Con hoảng kinh chạy về cho cô Ba hay.

Liễu Nhu cười:

– Làm sao mà biết chắc là ma? Biết đâu mấy đứa chặn trâu, chặn bò ban ngày hái trộm cây trái gì đem giấu trong đó, tối mò tới lấy.

Con Lành lắc đầu:

– Hồng có đâu. Con biết mà. Từ hồi nào tới giờ ai cũng ớn cái nhà đó, đâu có dám vô. Ai cũng sợ oan hồn của ông Hậu bắt...

Nghe tới đây Liễu Nhu cau mày, chặt lưỡi:

– Nói bậy không hà. Ông Hậu chết mấy chục năm rồi mà có thấy “bất bở” gì ai đâu mà cứ đồn. Thiệt tình. Ông đã bị chết oan mà còn bị mang tiếng oan nữa! Mà hồi nào tới giờ mà thấy ông bắt ai chưa?

Con Lành cười lớn lên:

– Dạ, thì tại má con dặn đừng có léo hánh tới căn nhà hoang đó. Ông Hậu linh lắm. Lộn xộn ông bắt nhẹ thì cũng nóng đầu, nặng thì học máu lộn!

Liều Nhu bật cười:

– Mà mới có mười bốn tuổi, còn cô ở đây đã hơn hai chục năm rồi có thấy ông vật ai hồi nào đâu. Thôi lo đi phụ má mày dọn dẹp rồi đi ngủ. Đừng có tin nhảm nhí nữa. Cô ra ngồi hoài bên cái ao sen gần hàng rào nhà đó đọc sách mà có thấy ma cở gì đâu nà.

Con Lành dạ rồi đi ra. Tuy nói vậy nhưng Liều Nhu cũng tự hỏi ai mà cả gan trời tối lại dám léo hánh tới cái nhà bỏ hoang cả hai chục năm nay? Nàng tư lự nhìn ngọn đèn ống khói, thả hồn chơi vui về cái dĩ vãng mờ nhạt như khói sương...

*

Theo lời vú Chín kể lại thì chủ căn nhà đó là ông Hậu. Gia đình ông ta từ mấy đời trước giàu lắm, nhưng truyền đến đời ông thì chỉ còn chừng trăm mẫu ruộng và căn biệt thự này mà thôi. Ngôi nhà khá bề thế, cách nhà Liều Nhu độ hai trăm thước. Căn nhà nền đúc nàng đang ở cũng là do ông nội để lại, vì cha của Liều Nhu là con trai duy nhất. Hồi còn trẻ, tức là cách đây phải hơn ba mươi năm, ông Hậu và ông Lãng, cha của Liều Nhu là hai người bạn rất thân. Đồng trang lứa lại học cùng trường. Hai gia đình ngoài điền sản dưới tỉnh, họ đều có nhà trên Sài Gòn. Ngoài dịp gặp ở trường, mỗi lần nghỉ hè hai cậu lại gặp nhau ở dưới quê. Năm nào họ cũng không quên rủ thêm một đám bạn về chơi thiệt là tung bừng... Hai người đều là những thanh niên khôi ngô anh tuấn, nhưng Hậu có phần lôi cuốn hơn ở tài chọc cười rất có duyên. Tưởng rằng dòng đời cứ êm ả trôi, không ngờ giông tố tới khi hai chàng trai cùng yêu một cô gái. Cẩm Vân là bạn thân với Lê Anh, cô em họ của Hậu. Nhà cô dưới chợ Sa Đéc, nhưng hai cô quen nhau khi học chung trường nữ công Mỹ Ngọc. Một lần qua chơi nhà Lê Anh, Cẩm Vân gặp cả hai chàng. Cái nước da trắng như sữa đong, cặp mắt tròn, đen lóng lánh và nụ cười tươi ời là tươi của Cẩm Vân khiến hai trái tim sôi nổi kia phải thổn thức, rưng rờ. Nhưng đâu thì nhường chớ trên chốn tình trường, mạnh ai nấy chạy để tới đích. Tức nhiên là Hậu chiếm thượng phong, vì ngoài cái tài chọc cười duyên dáng, chàng còn có vũ khí lợi hại mà Lãng không có. Đó là cô em họ của chàng ta. Những lời ong tiếng ve cứ rót hoài vô lỗ tai có ngày cũng phải có kết quả mỹ mãn. Cuối cùng Cẩm Vân về làm vợ Hậu. Tuy ôm mối hận thấu xương nhưng ngoài mặt Lãng vẫn tươi cười như không. Vừa hận vì mất người mình yêu, vừa bị tổn thương tự ái. Xưa nay chàng vẫn tự hào là nhà mình giàu hơn, mình thông minh hơn, học giỏi hơn “thằng” Hậu, vậy mà Cẩm Vân lại chọn nó!? Mất mặt bầu cua quá trời!

Lập gia đình rồi Hậu về quê trông coi ruộng nương, vườn tược phụ cho song thân, bên cạnh người vợ yêu xinh đẹp. Nhưng chỉ một năm sau cha chàng qua đời vì bệnh tim. Từ đây Hậu phải thay cha quản trị mọi việc.

Bị thua đậm trên chôn tình trường, Lãng đâm ra xao lãng việc học hành. Tệ hơn nữa lại hay theo đám bạn xấu đi nhậu nhẹt, bài bạc lung tung. Hậu quả là ông bà thân sinh của chàng phải ra tiền trả một món nợ khá lớn và bắt chàng về quê cưới vợ để lo làm ăn. Ông bà có tuổi rồi, đã đến lúc Lãng phải gánh vác việc nhà phụ cho cha. Lãng đành bậm bưng nghe lời. Sau khi đi coi mắt vài đám, chàng bằng lòng cưới cô Mai là con gái một ông Cai Tổng bên Long Xuyên. Mai tuy nhan sắc không bì được với Cẩm Vân, nhưng cũng thuộc loại trung bình và là một người con gái rất thùy mị, nết na. Và lại món hồi môn cũng đủ nặng ký để cái cán cân phải nghiêng về phía nàng. Vợ chồng Hậu ẵm thằng con trai gần đầy năm, trắng trẻo, mập mạp, giống Hậu như đúc đến chúc mừng Lãng. Nhìn cái hình tượng “gái một con trông mòn con mắt” của Cẩm Vân, mối hận trong lòng Lãng càng ngùn ngụt như lửa ché thêm dầu. Nhưng có thâm vào đâu khi một lần về chơi bên vợ, chàng tình cờ khám phá ra Mai chỉ là con một nàng hầu của ông Cai Tổng. Nhưng ván đã đóng thuyền, huống chi chuyện này đổ bể, chỉ mang tiếng cho gia đình của chàng mà thôi. Đã không yêu, bây giờ cái tình của Lãng đối với Mai càng lạt lẽo. Lãng coi vợ như một cái máy đẻ và có người hầu hạ sớm hôm cho cha mẹ. Mai biết thân nên cũng cần rãng chịu đựng những lần chồng đi sớm về khuya. Mỗi lần Lãng thua nơi sòng bạc hoặc trong trường gà, Mai lặng thinh không một lời than trách. Những lần đi chơi Lãng đều rủ Hậu đi theo. Từ chối vài lần thì cũng phải “nể mặt” một lần. Từ từ thành thói quen. Hơn nữa ở nhà quê không nhiều thú tiêu khiển. Vợ chồng đi ra đi vô đụng mặt hoài cũng phát nhàm. Vì vậy chuyện đi chơi với bạn cũng là bình thường. Mà cái nghề cờ bạc rất dễ nghiện. Càng thua càng lậm. Cẩm Vân hết sức can gián chồng. Nhưng Hậu ở nhà được ít hôm thì cảm thấy bứt rứt, tay chân ngứa ngáy và bao nhiêu lời hứa với vợ đều như nước đổ lá môn! Hơn nữa đàn ông rất kỵ bị bạn bè ngạo là theo đạo thờ bà. Cẩm Vân có kiếm Lãng để năn nỉ đừng rủ Hậu đi cờ bạc nữa thì Lãng làm ra vẻ ngạc nhiên:

– Trời ơi, vậy là chị đổ oan cho tôi. Thằng Hậu đủ lớn, đủ khôn để biết mình làm cái gì. Nó không muốn thì ai mà ép được phải không?

Nhìn Cẩm Vân quay đi với gương mặt buồn rầu, tuyệt vọng Lãng không giấu được nụ cười mãn nguyện, tuy trong lòng có hơi áy náy một chút. Ai biết được trong thâm tâm Lãng đang nghĩ gì?

Mai đã sanh cho chàng một thằng con trai rất dễ thương. Nhưng đứa con cũng không làm Lãng yêu vợ thêm lên. Từ ngày có thằng nhỏ Mai cũng cảm thấy đời bớt vô vị. Vú Chín vô làm cho gia đình này từ khi thằng Đức ra đời, vì vậy vú biết rất nhiều chuyện xưa để kể cho Liễu Nhu nghe sau này. Nàng ra đời sau thằng anh tới 4 năm và hai năm sau, khi khai hoa nở nhụy thằng Út thì người vợ, người mẹ tội nghiệp này đã vĩnh viễn già từ cái thế giới chỉ đem nhiều muông phiến tới cho mình. Mai sanh rồi bị làm băng ào ào mà Lãng thì không biết đang ngồi trong sòng bạc nào nữa. Khi chàng ta về tới nhà thì đã quá

muộn, chỉ còn kịp vuốt cặp mắt người vợ bất hạnh của mình. Sau khi bị ông bà già chửi cho một trận vuốt mắt không kịp, Lãng cũng cố gắng ở nhà một thời gian coi như ăn năn hối lỗi.

Phân Hậu thì như con ngựa bất kham, con chim sổ lồng sau khi mẹ qua đời vì bệnh thương hàn. Trong sòng bạc cũng như trong trường gà, chàng không còn bị gò bó như trước. Hậu cấp độ những món tiền lớn khiến thiên hạ phải xâm xỉ. Chàng nghĩ phải có gan mới hòng thắng lớn. Nhưng mấy ai làm giàu với nghề cờ bạc ngoài những tên cờ gian bạc lận? Những mẩu ruộng màu mỡ cứ lần lượt sang tay người khác. Cẩm Vân khuyên mãi cũng chán, nên để mặc Hậu muốn làm gì thì làm, nhưng cô nhứt quyết không sanh thêm cho Hậu đứa con nào khác ngoài thằng Tú. Có lẽ nàng sợ cho cái tương lai không có vẻ gì sáng lạn của mình! Có những lần nhìn bộ mặt đờ đẫn, thất thần của chồng sau một đêm sát phạt, Cẩm Vân tự hỏi không biết có phải cùng một người mà nàng đã yêu thương, tin cậy đến độ trao gởi cả cuộc đời của mình chăng? Cái hạnh phúc tưởng chừng như đã nắm bắt được trong tay ngờ đâu chỉ là ảo vọng. Trong vòng sáu bảy năm thôi mà sao đời người có nhiều đổi thay tới như vậy?! Bây giờ nàng mới biết cái uy vũ của ông thần đỏ đen. Nó bỏ xa cái tình vợ chồng, tình phụ tử. Vợ đẹp con khôn gì cũng thua mấy con bài! Ở nhà thì cứ lờ đờ như đom đóm đực, nhưng trong trường gà hay trong sòng bài họ lại tràn trề sức sống. Cặp mắt người nào cũng sáng quắc, chiếu những tia nhìn như muốn xoi thủng cái bí mật trên những quân bài của địch thủ. Hình như họ chỉ thật sự “sống” ở những chỗ đó và những giây phút cực kỳ kích thích đó mà thôi.

Lãng cũng chơi nhưng không cay cú và mạnh tay như Hậu. Nhứt là sau khi vợ qua đời, nhìn mấy đứa con thơ thiếu mẹ, Lãng cũng cảm thấy bút rứt, xốn xang và ít đi hơn trước. Hai người đàn ông vẫn qua lại bình thường, nhưng Cẩm Vân thì hầu như tránh mặt Lãng. Nàng cho rằng chính Lãng đã dẫn dắt Hậu vào con đường đam mê cờ bạc. Lãng biết nhưng chỉ cười một cách bí hiểm! Trên đời thiếu gì người dễ tha thứ nhưng không bao giờ quên!

Cho tới một ngày, cái ngày kinh hoàng nhứt trong cuộc đời của Cẩm Vân. Từ khi Hậu lậm vào vòng cờ bạc, Cẩm Vân dọn căn phòng cũ của cha mẹ chồng cho Hậu ngủ. Thằng Tú ngủ chung phòng với mẹ. Hôm đó bữa cơm trưa đã dọn rồi mà mãi vẫn không thấy chồng ra ăn, Cẩm Vân sai con vô kêu. Tiếng thét kinh hoàng của thằng Tú khiến mẹ nó thất kinh hồn vía, vội vàng chạy vô phòng của Hậu. Cái cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến Cẩm Vân khựng lại như bị trời trồng, miệng há hốc, kêu không nên lời. Hậu ngồi trên ghế, hai tay buông thõng, đầu ghé trên mặt bàn, cặp mắt trợn trừng trắng dã, một dòng máu đen kịt rỉ ra nơi khóe miệng. Định thần lại Cẩm Vân kéo vội thằng Tú ra nhà ngoài, sai con nhỏ ở chạy kêu cô Lệ Anh qua tức thời. Thằng Tú lúc này mới úp mặt vào lòng mẹ khóc nức nở. Cẩm Vân mắt vẫn ráo hoảnh, nhìn vào khoảng không, tâm tư rối loạn như không biết mình đang chiêm bao hay đang ở ngoài thực tại? Cho tới khi tiếng hỏi đầy vẻ lo lắng của cô em chồng mới khiến nàng sức tỉnh. Cẩm Vân không trả lời chỉ kéo tay Lệ Anh đi vô buồng sau khi đã giao thằng Tú cho con nhỏ ở. Lệ Anh cũng không ngăn được tiếng kêu trời thảng thốt khi thấy cảnh tượng trước mắt. Nhưng cô còn bình

tĩnh hơn Cẩm Vân nên bước lại gần thi thể của Hậu. Chợt thấy lá thơ trên bàn, Lê Anh run rẩy cầm lên đưa cho chị dâu. Té ra là lá thơ tuyệt mạng của Hậu... Tối hôm qua khi những đồng bạc cuối cùng dứt áo ra đi, Hậu thất thểu về nhà. Một mình ngồi trong phòng vắng, tiếng cười đắc thắng của những kẻ được bạc còn văng vẳng bên tai, Hậu ôn lại quãng đời sau này của mình, rồi cảm thấy cái tội đối với vợ con tày trời quá, con người của mình đáng ghê tởm quá, nước sông nước biển nào có thể gội sạch đây? Cả cái cơ nghiệp hàng trăm mẫu ruộng thượng đẳng ông bà để lại bây giờ ở đâu? Mặt mũi nào nhìn thấy vợ con nữa? Rồi như trong cơn mộng du, Hậu đã pha thuốc chuột vào ly sữa để kết liễu đời mình. Chàng cầu xin vợ con thứ lỗi và mong rằng sau này Cẩm Vân sẽ gặp người xứng đáng hơn chàng...

Biết bao nhiêu thứ tình cảm xung đột dữ dội trong lòng Cẩm Vân: yêu hay hận. Thương hay ghét? Nàng chỉ biết là với tám nhan sắc trời cho đáng lẽ cuộc đời mình phải sung sướng lắm, ai ngờ đâu ông trời lại chơi khăm, dun rủi nàng gặp Hậu! Trời xanh ghen gái má hồng chăng?

Một tay Lê Anh lo đám tang cho Hậu, Cẩm Vân cứ lơ lơ lửng lửng như người mất hồn. Nàng từ chối không gặp những người bạn cờ bạc của chồng. Trong khi xảy ra chuyện tày trời này thì Lãng đang ở trên Sài Gòn, đến chừng nghe tin vợ vã tới chia buồn với Cẩm Vân. Trong bộ tang phục màu đen, đôi mắt u hoài, làn da trắng xanh xao càng tăng thêm nét đẹp liêu trai của nàng khiến con tim của Lãng đang ngủ yên bỗng bồng bồng hoảng thức dậy. Cẩm Vân yên lặng nghe Lãng nói những lời chia buồn với một giọng điệu đầy vẻ chân thành. Cuối cùng nàng ngước lên, cặp mắt bỗng sáng rực nhìn sâu vào mắt Lãng:

– Bây giờ chắc anh hài lòng rồi phải không?

Câu hỏi khiến Lãng choáng váng. Chàng ấp úng:

– Tại sao chị lại hỏi tôi câu này?

Cẩm Vân nhìn khuôn mặt đầy bối rối của Lãng, cười gằn:

– Anh cần phải hỏi tôi nữa hay sao? Mấy năm dài tôi đã có đủ thời gian để suy nghĩ. Mà thôi tất cả đã qua rồi, nhắc lại cũng vô ích. Cám ơn anh đã tới chia buồn với chúng tôi.

Nói xong Cẩm Vân đứng lên tỏ ý muốn tiễn khách. Trên đường về, lòng Lãng xao động mạnh vì câu hỏi của Cẩm Vân. Không ngờ. Phải, không ngờ Cẩm Vân lại tinh ý đến như vậy. Nhưng nói có Trời làm chứng, Lãng không bao giờ mong muốn cái chết của Hậu. Điều đó xảy ra ngoài dự tính của chàng. Bỗng dưng Lãng thấy mình quá sức bị ối. Chỉ để thỏa mãn lòng thù hận mà chàng đã vô tình đẩy Hậu vào chỗ chết. Để Cẩm Vân mất chồng và thằng Tú mất cha. Nhưng nói có trời làm chứng, thâm ý của Lãng là muốn Hậu tán gia bại sản, vợ chồng con cái phải sống trong cảnh bần cùng mà thôi. Có ngờ đâu...!

Mấy hôm sau Lãng cho người đem một số tiền lớn tới đưa cho Cẩm Vân, viện cớ giúp mẹ con cô trong lúc này, nhưng bị nàng cương quyết chối từ. Lãng còn đang chưa biết tính sao thì nghe tin Cẩm Vân muốn bán luôn năm mẫu đất còn sót lại. Lãng mừng lắm vội lòn tiền nhờ người em bà con đứng ra mua giùm. Cẩm Vân bán đất xong xuôi thì một thời gian sau trở về bên Sa Đéc luôn. Căn nhà đóng cửa bỏ không. Thằng Tú năm đó mới 7 tuổi. Trong những giấc mơ, thỉnh thoảng khuôn mặt chết chóc kinh hoàng của ba nó lại hiện về khiến nó sợ đến toát mồ hôi. Ở Sa Đéc đâu được nửa năm thì Cẩm Vân dẫn con theo người chị họ lên Nam Vang phụ coi sóc cái tiệm vải rất lớn của bà. Vài năm sau nàng tái giá với một người khách trú giàu sụ trên đó. Trước khi đi Nam Vang, Cẩm Vân có ý muốn bán căn biệt thự, nhưng cái chết không bình thường của Hậu và những lời đồn đãi từ miệng con nhỏ ở khiến ai cũng sợ, không dám mua. Mẹ con Cẩm Vân từ ngày đó cũng không bao giờ đặt chân trở lại căn nhà xưa. Càng ngày ngôi nhà càng hoang vu với cỏ dại mọc lan tràn. Cây cối không được xén tỉa nên mặc sức chen vai thích cánh, càng làm tăng thêm vẻ âm u cho khu vườn khá rộng. Chỉ có gia đình Lê Anh là còn dám vô đây hái trái cây, tuy rằng mấy năm sau này, cô đã dọn hẳn xuống chợ tỉnh mở tiệm may, hàng ngày chỉ có lũ chim chóc, dơi, chuột văng lai đùa giỡn thoải mái. Qua mấy mươi năm phơi mình với gió sương, mặt tiền ngôi nhà phủ đầy rêu phong khiến nó có vẻ già nua, bệnh hoạn...

Vậy mà bữa nay con Lành nói có ánh đèn trong căn nhà đó. Chắc chắn là có điều gì là lạ đây. Liễu Nhu đứng lên vươn vai ngáp dài, sửa soạn đi ngủ, tự nhủ chuyện gì thì cũng để ngày mai hẵng hay.

*

Sau một đêm ngon giấc, Liễu Nhu đã quên mất cái chuyện con Lành kể tới qua vì nàng vốn không tin chuyện ma cỏ gì hết. Dù sao nàng cũng là một cô gái tân học. Sau khi mẹ mất, anh em cô sống rất hạnh phúc với bà nội, cha và vú Chín. Còn quá nhỏ nên kỷ niệm của người mẹ quá cố không sâu đậm lắm trong lòng mấy đứa nhỏ. Vú kể sau cái thảm kịch của ông Hậu, cha cô hồi hận lắm, nhứt định từ giã ông thần đồ đen đê sẵn sóc mẹ già và ba đứa con thơ dại. Khi thằng Đức tới tuổi vào trung học, ông Lãng cho cậu lên Sài Gòn với cặp vợ chồng người làm thân tín. Riêng ông thì đi đi về về, vì còn phải trông nom ruộng vườn dưới quê. Sau đó Liễu Nhu và thằng Út cũng lần lượt lên theo. Thấy Sài Gòn càng ngày càng phồn thịnh, ông Lãng bán một mớ ruộng đem tiền lên mở một tiệm bán vật liệu xây cất, rất thành công. Lúc đó ông đã tái giá với một cô giáo lỡ thời, sanh thêm một đứa con gái. Tình trạng mẹ ghẻ con chồng không thích hợp với Liễu Nhu nên sau khi trượt vở chuối mảnh bằng Thành Chung, cô lấy cớ không thích học nữa, về quê phụng dưỡng bà nội. Cái cảnh “nhìn lên thì chẳng bằng ai, mà nhìn xuống thì chẳng có ai bằng mình” của cô cũng ngặt lắm. Bao nhiêu công tử vườn tới rắp ranh bắt sẻ cô đều cho de hết, nên bây giờ đã hăm hai cái xuân xanh rồi mà vẫn phòng không chiếc bóng. Bà nội hay vú Chín có cần nhắn thì nàng lại nũng nịu “Bộ bà nội hồng muốn nuôi con nữa hả?” là bà lại thở dài, ra trước bàn thờ tụng kinh tiếp! Nói đúng ra căn nhà có Liễu Nhu cũng vui hẳn lên. Bà nội thì già, tối ngày lo lần chuối niệm Phật. Vú Chín có tuổi rồi cũng đậm

ra biếng nói biếng cười. Má con con Lành tối ngày lúc thức làm việc dưới bếp. Nếu không có Liễu Nhu với những tiếng cười giòn giã của cô thì căn nhà rộng minh mông này chẳng khác gì cái nhà mồ!

Ăn sáng xong, Liễu Nhu xách cái giỏ trong có cuốn tiểu thuyết đang đọc dở dang tối hôm qua, mớ bông băng, ve thuốc đỏ và mấy cái bánh ít trần ăn sáng còn dư lại. Cô thông thả đi vòng ra sau hè, băng qua vườn xoài, đi thẳng ra hướng lộ mới. Buổi sáng không khí còn mát rượi, trong veo. Những chùm bông xoài vàng óng phe phẩy trong gió mai, tỏa hương thơm nhẹ theo bước chân của Liễu Nhu. Nàng mỉm cười khi tưởng tượng ra nét mặt đau khổ của thằng Hưng lát nữa đây, khi nhìn thấy nàng bày bông băng ra. Tới trước cửa căn nhà lá của thím hai Lầu, Liễu Nhu lên tiếng:

– Chị Hai ơi, có nhà không?

Một thiếu phụ trạc ba mươi tuổi, ốm nhom, mặc cái áo túi bằng vải ú bông cũ rách, mặt mày đen đúa từ trong nhà hấp tấp bước ra, miệng cười đưa hàm răng hô chìa:

– Cô Ba mới tới.

– Sao, thằng Hưng khá không chị? – Nhu hỏi người đàn bà.

– Dạ, nhờ cô băng bó thuốc mấy bữa nay mà thằng ôn hoàng dịch vật đó đêm rồi ngủ yên, bớt rên rĩ!

Nghe chị ta rủa thằng con khiến Liễu Nhu bật cười. Mà cái thằng liên khi thiệt. Dám theo tụi trẻ lén vô ăn cắp sa-bô-chê trong vườn nhà ông Hương Sư Nhiên, bị người giữ vườn xịt chó rượt cắn. Nó mới tám tuổi, nhỏ nhút trong đám, chạy không kịp bị con chó tấp một miếng vô bắp chuối. May mà không sâu lắm. Nghe tiếng nó la, tụi kia quay lại đuổi con chó rồi dìu nó chạy thục mạng, vì sợ bỏ nó lại, rui bị người nhà ông Sư Nhiên bắt được, nó khai ra thì chết cả đám. Thím hai Lầu góa chồng từ khi thằng Hưng mới lên ba tuổi. Nghèo rớt mòng tơi, tối ngày mắc đi nhổ cỏ mướn, đi cấy, đi gặt hoặc làm bất cứ chuyện gì người ta mướn thím. Vì vậy thằng Hưng ở nhà cứ thoải mái “tự lực cánh sinh”. Mỗi sáng trước khi đi làm (nếu có người mướn) má nó nấu sẵn một ơ com. Trách cá vụn kho quẹt mặn quéo lưởi, hoặc ơ mắm kho, khi thì tô ba khía để sẵn bên cạnh, nó cứ tự động bới ăn khi đói bụng. Ở nhà một mình buồn, nó thường nhập bọn với tụi thằng Ban ngoài vòm. Khi đi bắn chim, khi đi tát vũng, bắt cá về cho má nó nấu ăn. Hôm rồi không biết trời xui đất khiến gì mà nó lại theo tụi này đi hái trộm sa-bô-chê! Mấy đứa kia thấy thằng Hưng bị thương sợ lắm nhưng đâu biết làm sao, chỉ dẫn nó về bỏ đó, rồi mạnh dạn nào đứa nấy lui về nhà trốn biệt. Thằng Hưng cắn răng chịu đau, không dám than với má nó lời nào. Thím Hai đi làm về mệt cũng lo ăn qua quít rồi đi ngủ đâu có dòm tới thằng con. Bữa sau đi nhổ cỏ trên đất bà Cả Phương về trời đã chạng vạng. Bước vô nhà không thấy thằng Hưng đốt cây đèn trứng vịt như mọi hôm, thím Hai lấy làm lạ cất tiếng kêu Hưng ơi Hưng hỡi mà trong nhà vẫn im lặng như tờ. Thím tức mình tưởng nó đi chơi

chưa về nên rửa thắm trong bụng. Nào ngờ khi đốt được đèn lên thì thấy thằng Hưng nằm chình ình trên chiếc chõng tre. Lấy làm lạ, thím bước lại định kêu nó dậy, nhưng lay hoài mà vẫn không mở mắt, chỉ ú ớ. Rờ đầu thấy nóng như lửa, thím hoảng kinh cầm đầu chạy một mạch tới nhà Liễu Nhu cầu cứu. Vì trong làng này không ai còn lạ cái tánh hay thương người của cô. Mỗi lần ông Lãng từ Sài Gòn về thế nào cũng phải đem cho con gái nào thuốc Aspirin, nào thuốc Dagénan... Những người nghèo trong làng đều đã từng thọ ơn của cô Ba. Đối với Liễu Nhu đây chỉ là chuyện tự nhiên. Rất giản dị, người ta cần thì nàng giúp. Vui vẻ, sung sướng mà giúp.

Liễu Nhu trấn an thím Hai rồi xách túi thuốc đi theo thím ta. Nàng nghiền nát viên Aspirin trong chén nước, biểu thím nâng đầu thằng con dậy đổ vô miệng cho nó uống. Thấy áo nó nhơm nhớp mồ hôi, Liễu Nhu kêu lấy bộ đồ sạch ra thay. Trong khi thay đồ hai người mới khám phá ra vết thương nơi bắp chuối thằng Hưng. Chỗ này máu đã khô và sưng vù lên đỏ hồng. Liễu Nhu cau mày tỏ vẻ lo lắng. Nàng biểu thím Hai Lâu đi nấu một nồi nước sôi. Sau đó lấy bông gòn rửa thiệt sạch vết thương, bôi thuốc đỏ. Sau cùng là nghiền nhuyễn một viên Dagénan rắc đều lên trên, lấy băng sạch băng lại. Sở dĩ Liễu Nhu biết cách săn sóc như vậy vì hồi thằng Út đau phải nằm nhà thương Đồn Đất hai tuần, nàng vô nuôi em, có thì giờ rỗi rảnh thì theo quan sát mấy cô y tá. Có thắc mắc gì thì hỏi mấy cô nên nàng cũng biết chút đỉnh. Sau đó về quê Liễu Nhu đem những điều học được áp dụng cho dân nghèo, nên được mọi người cảm mến đặc biệt. Mấy bữa rày ngày nào cô cũng tới thay băng cho thằng nhỏ.

Thằng Hưng thấy Liễu Nhu thì nhăn mặt. Nó bị cô lau rửa vết thương mỗi ngày đau lắm. Nhưng mỗi lần rên rỉ thì má nó lại chửi:

– Đáng đời cho mày. Ai biểu mới nút mắt đã bày đặt trộm cắp. Ông Hương mà bắt được, ông đem đóng trần thì tụi bây chết luôn cả đám!

Bữa nay mở băng ra, Liễu Nhu vui vẻ nói:

– Vết thương gần khô mặt rồi. Ít bữa nữa sẽ lành. Nhớ đừng có đại dột đi ăn cắp đồ nữa nghe không. Cô có đem cho mày mấy cái bánh ít trần đây nè.

Thằng Hưng được ăn bánh mừng quá không còn thấy đau đớn gì nữa hết. Thím Hai Lâu rơm rớm nước mắt nói:

– Thiệt, mẹ con tui đội ơn cô suốt đời. Hồng có cô chắc thằng khi dột này chết queo rồi.

Liễu Nhu cười:

– Thôi chị nói chi tới chuyện ơn nghĩa. Tôi chỉ giúp chút đỉnh có đáng gì.

Nói rồi nàng từ giã mẹ con thím Hai Lầu. Giờ này mặt trời đã lên khỏi ngọn tre. Nhò đi dưới hàng me keo nên không bị nắng. Độ mười phút sau thì Liễu Nhu theo con đường mòn tới ao sen. Cái ao nhỏ nằm trong đất làng, gần giáp ranh mặt sau nhà ông Hậu. Chỗ này rất yên tĩnh vì ít người dám léo hánh tới. Bên cạnh ao là một cây sung già, tàn lá sum suê. Dưới ao, sen do ai đó thả từ đời nào thi nhau nở hoa tỏa hương thơm ngát. Lẫn trong những đám cây dại mọc xung quanh bờ ao, Liễu Nhu đem vài thứ bông trong vườn nhà ra trồng cho thêm phần mỹ lệ. Nàng thích ra đây ngồi dưới gốc cây sung, khi thì đọc sách, khi thì chỉ ngồi đó ngắm những đám mây lãng đãng trên bầu trời, tai nghe tiếng chim hót trong vườn bên, thả hồn phiêu du...

Bữa nay, cũng như thường lệ, Liễu Nhu ngồi xuống gốc cây, đưa mắt nhìn một vòng cái thế giới mà từ lâu nàng đã tự coi là của riêng mình. Bên kia bờ, mấy bụi vạn thọ vàng rực rỡ đang cười cợt với đám mồng gà đỏ thiệt vui mắt. Đám bông móng tay đủ màu hồng, trắng, tím cũng đâu chịu thua, thi nhau khoe sắc thắm. Mấy con bướm xí xọn đuổi bắt nhau, đôi cánh chập chới trong nắng vàng. Con chim chìa vôi đậu trên cây sậy ôm yếu, đong đưa, liếc mắt nhìn Liễu Nhu rồi hót lên một tràng như muốn chào hỏi khiến nàng bật cười. Con chim nhún mình cất cánh bay đi... Cái không khí tĩnh lặng, thơm tho khiến Liễu Nhu cảm thấy tâm hồn nhẹ nhõm, yêu đời. Tựa lưng vào gốc cây, nàng cầm quyển truyện lật ra đọc tiếp. Câu chuyện hấp dẫn khiến Liễu Nhu không thể rời mắt khỏi quyển sách. Không biết bao lâu, bỗng nhiên nàng có cảm giác nhột nhạt rất lạ lùng. Ngược mắt nhìn lên không thấy gì, Liễu Nhu hơi rờn rợn tự nhủ không lẽ có... ma thiệt?

Nghĩ tới ma, nàng hơi quay đầu ngó về hướng cổng sau căn biệt thự cách đó độ hai chục thước. Liễu Nhu giựt mình suýt đánh rơi quyển sách đang cầm trong tay. Đứng tựa lưng vào cánh cổng là một chàng thanh niên, hai tay khoanh trước ngực đang đưa mắt nhìn nàng chăm chú. Thấy Liễu Nhu đã ngó thấy mình, chàng ta hơi nhếch môi cười, rồi thông thả tiến lại gần cô gái. Liễu Nhu đã lấy lại bình tĩnh, đưa mắt quan sát chàng lạ mặt. Anh chàng trạc độ hai mươi ngoài. Dong dỏng cao, mày thanh mắt sáng, nước da rám nắng như người thường chơi thể thao. Anh ta mặc quần tây màu nâu nhạt, áo sơ mi ngắn tay màu vỏ trứng bò trong quần. Chân đi đôi xăng-đan da màu nâu sậm. Liễu Nhu nhủ thầm: không tệ! Dừng lại cách cô gái độ ba thước, anh chàng gật đầu:

– Chào cô. Tôi là Hoàng. Hân hạnh được biết cô... a...

– Tôi tên Liễu Nhu. Nàng trả lời mắt không rời khuôn mặt chàng thanh niên.

Hoàng kêu lên thích thú:

– Ô, tên cô đẹp quá. Đẹp như... người.

Đôi má Liễu Nhu hơi hồng lên:

– Ông khen quá lời.

Rồi cô nhìn về hướng căn nhà hoang:

– À mà hình như ông... từ trong đó đi ra phải không?

Hoàng cũng quay nhìn ngôi nhà rồi thông thả trả lời:

– Phải, tôi đang mượn người sửa sang lại ngôi nhà cho sạch sẽ.

Liễu Nhu không giấu được sự tò mò:

– Ông... ông không sợ sao? Căn nhà... bỏ hoang từ lâu lắm rồi. Ở đây ai cũng sợ...

Hoàng nhìn cô gái, cười nửa miệng:

– Ai cũng sợ ma, chỉ trừ cô phải không? Nếu một cô gái dám ra đây ngồi một mình, tôi thân đàn ông đại trượng phu mà sợ ma thì... ẹ quá!

Nghe Hoàng tự xưng mình là đại trượng phu, Liễu Nhu bật cười:

– Ông nói có lý. Nhưng tối hôm qua ông đã làm cho đứa ở nhà tôi chạy vắt giò lên cổ đó.

Thấy nét mặt ngạc nhiên của Hoàng, cô giải thích:

– Đi ngang qua thấy có ánh đèn trong nhà, nó cứ đinh ninh là ma nên chạy thục mạng về nhà.

Hoàng nghe xong cũng cười rồi hỏi:

– Chắc cô Nhu cũng ở gần đây?

Liễu Nhu chỉ tay về hướng nhà mình:

– Tôi ở cách đây độ hai trăm thước thôi. À, mà ông mua lại căn nhà này sao?

Hoàng trả lời mơ hồ:

– À, nhà này của một người bà con. Tôi ở Sài Gòn, chỉ thỉnh thoảng mới về đây thôi. Thấy căn nhà đẹp mà bỏ hoang ửng quá nên tôi xin... à... mua lại. Khi nào chán không khí ồn ào, bụi bặm ở Đô Thành, về đây thở không khí trong lành cũng tốt. Đứng xa nhìn cái cảnh cô ngồi đọc sách dưới gốc cây, bên ao sen, có hoa thơm bướm lượn thiệt đẹp không thua gì một bức tranh.

Nghe anh chàng tả cảnh mê ly rừng rợn quá Liễu Nhu đâm mắc cỡ, cầm cái túi xách lên nói:

– Thôi trưa rồi tôi phải về kéo bà nội tôi chờ cơm lại quở. Nhà tôi là căn nhà nền đúc có trồng hai cây cau lửa ở trước cổng. Khi nào rảnh mời ông lại chơi.

Hoàng nói vội như muốn níu kéo cô gái lại:

– Khoan đã. Cô Nhu phải giải thích cho tôi hiểu thêm một chút. Cây cau thì tôi thấy đã nhiều, nhưng cây cau lửa thì chưa bao giờ. Chắc khi có người tới gần nó phun... lửa phải không?

Liễu Nhu không nhịn được cười:

– Trời ơi, nếu hai cây cau biết phun lửa như ông nói thì căn nhà của chúng tôi cháy thành tro từ tám kiếp rồi! Kêu là lửa vì những cái mo cau ốp vô thân cây màu đỏ như lửa. Cũng như tên dừa lửa là vì trái dừa màu đỏ thay vì màu xanh. Thôi tôi phải đi đây. Về trễ là bị rầy đó.

Nhìn theo sau tấm lưng yếu điệu của cô gái, anh chàng tên Hoàng gật gù cái đầu, vẻ mặt bỗng đổi thành đăm chiêu như có điều gì suy nghĩ. Khi bóng cô khuất khỏi tầm mắt, Hoàng quay bước trở vô nhà. Một tốp thợ đang làm việc. Kẻ lau chùi, người sơn quét. Hoàng muốn cho trong nhà sạch sẽ trước, ngoài mặt tiền để tính sau. Đồ cũ còn lại trong nhà đã cho đi hết. Tất cả những vật dụng chàng sẽ đem từ Sài Gòn xuống. Hoàng muốn một căn nhà hoàn toàn mới từ trong ra ngoài.

Liễu Nhu về tới nhà, bữa cơm trưa cũng vừa dọn lên. Vú Chín lại căn nhắc:

– Chèn ơi, trời nắng như vậy mà cứ dang cái đầu trần đầu cho mà coi. Rồi đàn bà con gái mà cứ ra ngồi cạnh bờ ao hoài coi chừng...

Liễu Nhu cười ngắt lời bà vú:

– ... mắc đàng dưới phải hôn vú? Vú à, chừng nào vú mới bỏ được cái tật mê tín dị đoan đó hả vú? À, bữa nay con mới gặp cái con... ma làm con Lành chạy thực mạng tối hôm qua rồi. Vú biết hôn, con ma đó tên là... Hoàng!

Nói xong Liễu Nhu cười giòn tan. Vú Chín nghe vậy bèn hỏi tới. Liễu Nhu đem chuyện gặp chàng trai kể cho cả nhà nghe rồi kết luận:

– Kể ra con ma đó cũng không đến nỗi... dễ sợ lắm!

Vú Chín hứ cái cóc, mắng yêu:

– Thiệt tình. Chồng ngồng cái đầu rồi mà cứ như con nít, hồng sợ người ta cười.

Bây giờ bà nội mới xen vô:

– Nhu à, con gái phải cẩn thận mới được nhen cháu. Người lạ mình chưa biết gốc gác không nên gần gũi. Lỡ có bề gì thì ân hận.

– Nội à, cháu của nội lớn lắm rồi không ai ăn hiếp được đâu. Anh chàng này cháu thấy mặt mày không đến nỗi bất lương.

– Ừ dò sông dò biển dễ dò chớ lòng người khó đo. Mình cứ cẩn thận là hơn.

Liễu Nhu dạ cho bà nội vui lòng rồi bắt qua chuyện khác.

*

... Đang ngồi dưới bếp bắt bông đường lên những cái bánh men tròn, trắng xinh xinh thì con Lành chạy xuống kêu là trên nhà có khách hỏi cô Ba. Liễu Nhu lấy làm lạ nhưng cũng rửa tay sạch sẽ rồi đi lên nhà trên. Nhìn cái dáng cao cao ốm ốm của người thanh niên đang đứng quay lưng ngắm mấy bức tranh thêu trên tường, Liễu Nhu hơi ngờ ngợ. Đến chừng người đó quay lại thì cô kêu lên đầy ngạc nhiên:

– Ô, ông Hoàng!

Hoàng mỉm cười:

– Chào cô Nhu. À, xin cô làm ơn bỏ cái tiếng ông nặng nề đó được không? Nó làm tôi có cái cảm tưởng mình già ghê lắm. Mà tôi thì mới có hai mươi bảy cái xuân xanh mà thôi!

Liễu Nhu cũng cười:

– Dạ nếu... anh muốn. Mời anh Hoàng ngồi. Sao, căn nhà đã sửa xong chưa mà anh rảnh rồi ghé đây chơi?

– Cũng sắp xong hoàn toàn rồi. Hôm nào mời cô Nhu ghé qua thăm cho biết.

Nghe lời mời Liễu Nhu mừng lắm. Vì từ hồi nào tới giờ nghe vú Chín kể lại cái thảm kịch năm xưa, trí tò mò bị kích thích dữ dội, nhưng nàng vẫn chưa bao giờ dám làm một màn phiêu lưu một mình vô ngôi nhà đó. Bà nội và vú Chín còn cấm tuyệt ba đứa nhỏ không được léo hánh tới gần. Họ nói căn nhà bỏ hoang lâu năm sợ có chuột bọ rắn rít rất nguy hiểm. Nhưng bây giờ thì khác, có chàng trẻ tuổi đẹp trai này hướng dẫn thì còn gì bằng. Vì vậy Liễu Nhu cười tươi rói:

– Dạ, tôi thì lúc nào cũng sẵn sàng...

Đang nói nàng bỗng ngưng ngang vì có tiếng tăng hắng của bà nội sau lưng. Liễu Nhu quay lại thấy bà thì lật đật chạy lại nắm tay, miệng líu lo:

– Nội à, đây là anh Hoàng. À, mà cũng là... con ma khiến con Lành chạy gần chết hôm trước đó.

Nói xong cô cười. Tiếng cười giòn, trong như thủy tinh. Bà lão lắc lắc cái đầu có mái tóc trắng như sương chếp miệng:

– Thiệt là như con nít! Cậu Hoàng đừng chấp nhứt.

Hoàng lật lật đỡ lời:

– Dạ thưa bà cháu đâu dám. Cô Nhu nói giỡn càng vui. Cháu ở đây chưa quen ai. Hôm trước tình cờ gặp cô Nhu ngoài ao sen, bữa nay mạo muội tới thăm bà.

Bà lão đưa mắt quan sát ngầm chàng thanh niên. Rồi có lẽ thấy chàng ta không có vẻ họ Lưu tên Mạnh nên bà bèn phán:

– Ủ, bà con xa không bằng láng giềng gần. Rảnh rồi cậu cứ tới chơi. Nhu à, bà nội đi thăm bà Tư Tâm một chút. Tội nghiệp bà bị trúng gió mấy bữa nay.

Nói rồi bà đội cái khăn rằn lên đầu đi ra cửa. Hoàng nhìn theo rồi quay lại nói với Liễu Nhu:

– Bà nội cô có vẻ hiền lắm.

– Dạ, bà nội tôi ăn chay trường. Nhu trả lời. Nhưng mà dễ hay khó cũng còn tùy trường hợp. Hôm mới gặp anh lần đầu, về kể lại, bà tôi nói phải coi chừng. Biết đâu anh thuộc thành phần... nguy hiểm! Không hiểu sao bữa nay...

Hoàng ngắt lời:

– Bữa nay bà thấy tôi dễ thương quá nên không cần coi chừng nữa phải không?

Hai người cùng cười. Nói chuyện một lát rồi Hoàng cũng từ giã ra về sau khi hẹn sẽ cho Liễu Nhu biết khi nào tới nhà chàng được. Trên đường về, Hoàng mỉm cười có vẻ hài lòng về mình lắm.

*

... Tôi hôm qua trời nóng quá, Liễu Nhu cứ trần trở không ngon giấc nên dậy muộn. Ăn xong chén cháo đậu đen với tép chấy nằng xách giỏ sửa soạn ra nhà thím Hai Lâu. Vết thương của nó coi như đã lành. Vú Chín bắt phải đội nón lá, sợ cô bị trúng nắng. Liễu Nhu phụng phịu:

– Vú à, vú đừng coi con là con nít nữa có được không?

– Phải, phải. Bây giờ tập làm người lớn đi là vừa. Biết đâu sắp có người rước rồi đó.

Liễu Nhu dẫu mở:

– À ha. Vú lại muốn đuổi con đi nữa rồi há? Cho vú biết, con sẽ ở vậy săn sóc bà nội cho tới già luôn.

– Ủa, vú chóng mặt lên chớ coi đây nè. Bà vú nhìn Liễu Nhu âu yếm.

Nàng nguýt yêu bà vú một cái rồi đội cái nón lá đi ra nhà thím Hai Lâu. Thằng Hưng ngày nào cũng trông cô Ba tới, vì lần nào cô cũng đem cho nó một món gì đó. Mấy bữa nay cô còn đem một cuốn vắn dạy nó tập đọc. Thím Hai nghèo quá đâu có tiền sắm quần áo, tập vở cho con tới trường. Nhiều khi đứng ngoài ngõ vô lớp, thấy đám trẻ kia học nó thèm lấm. Cô Ba còn hứa nếu nó chịu khó học, mùa tựu trường năm tới cô sẽ mua sách vở cho nó tới trường đàng hoàng. Cô nói với thím Hai là nếu cứ để nó lêu lổng có ngày sanh hư.

Sau khi quan sát vết thương lần chót và dạy cho thằng Hưng học độ một tiếng, Liễu Nhu xách giỏ tà tà đi ra ao sen. Dưới cái nắng gay gắt, mây bụi bông đứng gục đầu chịu trận xem rất thảm hại. Liễu Nhu lấy cái gáo cán dài làm bằng sọ dừa khô múc nước dưới ao lên tưới. Xong nàng tới ngồi dưới gốc cây sung thờ ra khoan khoái. Chỗ này Liễu Nhu có trải một chiếc chiếu manh cũ nên ngồi không sợ dơ. Nàng lấy cuốn Những Kẻ Khốn Nạn của nhà văn Hồ Biểu Chánh ra đọc. Ôi thôi, những mảnh đời khôn khó trong sách khiến nàng nhỏ không biết bao nhiêu là giọt lệ! Xem đây mới thấy đời mình may mắn quá! Con gió hiu hiu lau khô mấy giọt mồ hôi trên trán, nhưng cũng kéo sụp mí mắt của Liễu Nhu. Bàn tay cầm cuốn sách từ từ hạ xuống, cái đầu cũng từ từ ghé một bên tựa vô gốc sung già. Cô đã gửi hồn mình vào cơn mộng, đâu biết rằng có một chàng trai đang bước những bước rất nhẹ đến bên cô...

Sợ làm kinh động đến Liễu Nhu, Hoàng bước những bước thật khẽ. Nhìn nàng thật trẻ thơ trong giấc ngủ bất chợt. Rèm mi đen khép nhẹ làm tăng nét trắng hồng của đôi gò má hây hây. Nàng mơ thấy gì mà cặp môi hồng như he hé cười? Vài lọn tóc đen nhánh phát phơ trước trán. Càng nhìn Liễu Nhu, Hoàng càng cảm thấy bất an trong lòng. Tuy đã ngoài hai mươi mà khuôn mặt cô gái còn toát ra đây vẻ thơ ngây, trong sạch. Cái áo ba-tít trắng in bông cúc vàng càng làm cô trẻ hơn. Bất giác chàng thả mắt nhìn ra xa, cặp

lông mày cau lại. Hoàng tự hỏi không biết mình có nên tiến tới như đã dự định từ trước chăng? Tiếng kêu thảng thốt của Liễu Nhu kéo Hoàng về thực tại:

– Ô, té ra tôi ngủ gục từ nãy giờ mà không hay. Anh Hoàng, anh ra đây lâu chưa? Trời ơi, tôi ngủ chắc xấu như ma lem phải không?

Liễu Nhu vừa hỏi vừa ngồi thẳng lên, đưa tay vuốt lại mái tóc, cặp mắt lo ngại nhìn Hoàng. Trước cái sự lo lắng rất... đàn bà này, chàng không khỏi thấy vừa tức cười vừa thương hại, nhưng cố tình kéo dài thời gian trả lời cho cô nàng lên ruột chơi. Cuối cùng Hoàng nói:

– Không, lúc nãy tôi thấy cô... dễ thương lắm!

– Xí, anh nói vậy để tôi yên lòng mà thôi!

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong thâm tâm bỗng dung Liễu Nhu thấy... vui vui. Nhút là nhìn cái ánh mắt ranh mãnh và nụ cười nửa miệng của Hoàng khi nói chuyện với mình có cái gì rất thu hút. Hoàng bỗng nói:

– Thôi sẵn đây tôi mời cô Nhu vô nhà chơi luôn cho biết. Bữa nay coi như mọi chuyện sửa sang đã hoàn tất. Cô là người khách đầu tiên tôi mời vô nhà.

Vừa nghe chàng mời vô nhà chơi là Liễu Nhu đứng dậy cái rụp liền, mặt mày hớn hở:

– Vui quá. Tôi đợi cái ngày này lâu lắm rồi nha.

Cô vừa nói vừa cúi xuống dọn đồ vô túi xách rồi theo chân Hoàng đi vô vườn sau của ngôi biệt thự. Cả cánh cửa sau cũng đã được thay bằng cái mới. Liễu Nhu tò mò nhìn xung quanh. Trong vườn không thiếu cây ăn trái. Ôi, mận, xoài, chuối... Có cả một cây khế đang trổ những chùm bông tím nhạt ở góc vườn. Hai người đi theo một lối mòn bên hông nhà, quành ra phía trước bước lên mấy bậc tam cấp để vô nhà. Mấy bức tường đã được sơn lại trắng bong. Bước vô là đụng ngay một bộ xa-lông theo kiểu mới, sát trong tường là một cái tủ đứng dùng làm bàn thờ, bên trên có bày bộ lư hương, bình nhang và một khung hình của một người đàn ông còn rất trẻ. Bộ xa-lông và tủ thờ đều làm bằng gỗ trắc, đánh vệt-ni bóng ngời. Hoàng nói tất cả đồ đạc chàng đều mua tận Sài Gòn. Chàng nói thêm chỉ có phòng của chàng là có giường tủ, còn mấy phòng kia vẫn còn để trống, từ từ mới tính. Hiện nay chàng chỉ mượn một người đàn bà đứng tuổi, góa chồng về nấu cơm và săn sóc việc nhà cho chàng. Nhìn ánh mắt như dò hỏi của Liễu Nhu, Hoàng cười nói:

– Tôi biết cô nghĩ gì. Chị Tư này tôi nhờ người mượn tuốt dưới Mỹ Trà nên không biết gì về căn nhà này. Tôi hy vọng ở một thời gian không thấy gì... đặc biệt thì chị ta không có lý do gì mà sợ hết. Cô Nhu thấy có đúng không?

Liễu Nhu gật đầu:

– Anh nói phải. Chính tôi cũng đâu có tin lời thiên hạ đồn.

Hai người nói chuyện một lúc, chợt nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường thấy đã gần mười hai giờ trưa, Liễu Nhu vội vàng từ giã Hoàng. Trên đường về cô nhớ lại những mẫu đối thoại với chàng trai lúc nãy. Thì ra thuở nhỏ anh ta ở Nam Vang, nhưng khi lớn lên được cha mẹ cho xuống học nội trú trường thầy dòng Taberd. Sau khi đậu Tú tài chàng ra Hà Nội tiếp tục học trường Luật và đã tốt nghiệp cách đây nửa năm. Chàng muốn lập nghiệp luôn ở Sài Gòn chớ không muốn trở về Nam Vang. Trong khi chưa bắt đầu hành nghề, chàng đi đó đây cho biết. Không ngờ khi về thăm người cô bà con dưới chợ, tình cờ thấy căn biệt thự này chàng thích liền. Chưa thân lắm nên Liễu Nhu không dám hỏi người bà con là ai. Trong bữa cơm, nghe những lời thuật lại của cô, vú Chín không khỏi chạnh lòng nghĩ đến chuyện xưa. Vú tự hỏi không biết mẹ con cô Cẩm Vân bây giờ ra sao?

Hôm sau dạy thằng Hưng xong, Liễu Nhu rủ nó ra ngoài ao tưới bông. Hai cô cháu vừa đi vừa nói chuyện. Gần tới nơi, nàng chợt nín ngang vì thoáng thấy có một người ngồi dưới gốc sung. Nhìn kỹ thì ra là Hoàng. Đợi hai người đi tới, chàng đứng lên nheo mắt nhìn Liễu Nhu:

– Ngạc nhiên lắm phải không? Sáng nay không có chuyện gì làm nên ra đây ngắm cô để nói chuyện cho vui. Không ngờ cô đã có bạn rồi.

Liễu Nhu cười:

– À đây là cháu Hưng. Chào chú Hoàng đi.

Thằng Hưng thấy người lạ hơi sợ nên nghe cô Nhu biểu, nó lật đật cúi đầu chào. Liễu Nhu nhờ nó đi tưới bông. Thằng nhỏ mừng quá chạy đi liền. Nàng rủ Hoàng ngồi xuống rồi kể chuyện thằng Hưng bị chó cắn cho chàng nghe. Nhìn nét mặt hồn nhiên của Liễu Nhu khi kể chuyện, lòng Hoàng chợt chùng xuống. Chàng thấy Nhu là một cô gái rất đáng yêu. Nhưng mà... Kể xong gia cảnh thằng Hưng Liễu Nhu kết luận:

– Anh thấy không, ở nhà quê nhiều người nghèo ghê lắm. Nhiều gia đình suốt đời chỉ có ăn mắm hút giòi. Cao lương mỹ vị là điều xa vời không bao giờ họ dám mơ ước tới. Những cái rất tầm thường đối với chúng ta, lại là những món cực kỳ xa xỉ đối với họ. Giống như bác Hai. Hồi đó, bác ở trong một cái chòi lá nhỏ xíu tội nghiệp lắm! Bác lại bị cụt chun đi đứng khó khăn. Anh còn không tưởng tượng được cái gia đình chú Ba Lâm ngoài vàm. Chú đông con mà nghèo đến nỗi, nhà chỉ có một cái áo lạnh lặn, đưa con gái

nào cần đi ra ngoài thì mặc cái áo đó, những người ở nhà mặc áo rách vá chằng vá đụp không hà.

Kể xong cô thở dài sườn sượt! Hoàng chăm chú nhìn Liễu Nhu, nói nhẹ:

– Ủ tội nghiệp thiệt. Nhưng nếu tin có số mạng thì chắc tại kiếp trước họ...

Liễu Nhu nguýt anh chàng một phát:

– Thôi đi. Anh còn kiêu ngạo người ta. Không có lòng nhơn từ chút nào!

Hoàng bật cười trước vẻ mặt hờn dỗi của cô gái:

– Xin lỗi, nói giỡn chút thôi. Bây giờ chuộc tội bằng cách nào đây xin cô nương cho kẻ hèn này biết.

Liễu Nhu cũng bật cười:

– Vậy mới được chớ. Nhìn bề ngoài anh đâu có vẻ là người ác. Còn cái chuyện giúp đỡ người là do mình tự nguyện. Tôi đâu có xúi anh được.

Hoàng hỏi Liễu Nhu, giọng hơi căng thẳng:

– Thí dụ sau này cô biết tôi là người xấu cô có... ghét tôi không?

Cô gái tròn mắt nhìn chàng rồi trả lời, giọng đầy chân thành:

– Nếu anh là người xấu thì tôi đã “cảm” thấy rồi. Linh tính tôi nhạy lắm đó.

Nghe Liễu Nhu trả lời, Hoàng kín đáo nén tiếng thở dài, nhưng cũng cảm thấy an tâm. Chàng cho cô biết ngày mai mình sẽ trở lên Sài Gòn một thời gian để lo công việc mở văn phòng luật sư. Tự nhiên Liễu Nhu cảm thấy hơi hụt hẫng trước cái tin bất ngờ này. Cô buột miệng:

– Anh phải đi rồi sao? Chùng nào mới xuống đây lại?

Hoàng hơi mỉm cười trước cái phản ứng tự nhiên của Liễu Nhu:

– Cũng chưa biết chắc. Nhưng lên đó rồi chắc tôi sẽ nhớ... dưới này lắm.

– Nếu vậy anh phải mau mau trở xuống đây.

Nói xong Liễu Nhu mới biết mình hớ khi nhìn ánh mắt và nụ cười đầy ngụ ý của Hoàng. Cô đỏ mặt, lật đật nói tiếp:

– À... à... tôi chỉ vui miệng nói vậy thôi, anh đừng để ý. Phải lo cho công chuyện của anh trước. Còn về đây chơi chỉ là chuyện phụ.

Hoàng có vẻ thích thú trước sự bối rối của Liễu Nhu, chàng hỏi:

– À, khi tôi trở xuống, cô Nhu thích gì tôi sẽ đem về cho cô? Kẹo, chocolat hay gì khác? Tôi nói thiệt đó. Nếu về không có quà cho cô tôi sẽ ngại ghê lắm.

– Thiệt hả? Mắt Liễu Nhu sáng lên, nếu vậy tôi không khách sáo đâu đó. Anh đem về cho tôi một bọc kẹo là được rồi. Thuốc men đã có ba tôi lo.

– Thuốc men? Hoàng tỏ vẻ không hiểu, bộ nhà cô có ai bệnh hay sao?

– Không phải đâu. Cô giải thích: thuốc là để cho mấy người nghèo bị bệnh. Đâu phải ai cũng có tiền mua thuốc. Nhiều khi họ uống bậy uống bạ còn nguy hiểm hơn. Thôi tôi đi về đây. Cơm nước xong tôi còn phải đi thăm thằng nhỏ con chú Tư Kiên. Nó tiêu chảy mấy bữa nay, tôi đã cho uống Ganidan mà chưa dứt hẳn. Ngày mai anh đi bình an nghen. Đừng quên mua kẹo cho tôi đó.

Nói xong Liễu Nhu kêu thằng Hưng, lúc đó đang dùng một nhánh tre thọc xuống nước chọc mấy con ếch nhái, hai cô cháu chào Hưng rồi đi thẳng. Chàng đứng đó, bất động nhìn theo Liễu Nhu, cái cô gái lạ lùng đã đem đến cho chàng hết ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác. Hoàng gọi thầm Liễu Nhu... Liễu Nhu... Cái tên êm dịu lạ thường. Liệu mình có đành lòng?... Chàng cúi đầu đếm từng bước trở về ngôi nhà im vắng. Đứng trước bàn thờ, chàng đốt một nén hương rồi nhìn tấm ảnh của người trên đó khẩn thầm:

– Ba, xin ba giúp con thêm can đảm. Càng ngày con càng thấy lòng mình mềm yếu. Con không bao giờ quên được những ngày tháng khổ đau của mẹ. Xin ba giúp con.

Đứng trước chân dung của cha, Hoàng tạm quên đi được nét duyên dáng, sự hồn nhiên đáng yêu của Liễu Nhu để chỉ nghĩ đến mục đích của mình. Chàng nhứt định phải thắng, phải thắng...

*

Đêm nay rằm nên ánh trăng sáng vàng vạc. Liễu Nhu ngủ không được, ra đứng tì tay vô thành cửa sổ nhìn ra vườn. Dưới ánh trăng, mấy tàu lá chuối phe phẩy trong gió, lấp loáng như vừa được lau chùi. Những chùm hoa bưởi, hoa lài trắng tươi tỏa hương thơm ngào ngạt. Côn trùng trong vườn đang hòa tấu khúc nhạc muôn đời. Cô tự hỏi không biết đấng kia, với ánh trăng đẹp như vậy, “họ” có ngủ được không hay vẫn còn thao thức như

cô? Chợt Liễu Nhu bung miệng cười một mình khi nhớ tới nét mặt đầy ngạc nhiên của Hoàng khi nghe cô đòi mua kẹo. Cô cũng ngạc nhiên cho mình, quen Hoàng chưa được một tháng mà hình ảnh của anh chàng đã đầy trong đầu rồi. Nhưng quả thật anh chàng... không có chỗ nào chê được! Làm bạn với anh ta cũng vui.

Những lần ra ngoài ao sen, tuy biết Hoàng đang ở Sài Gòn, nhưng Liễu Nhu không ngăn được, thỉnh thoảng lại hướng mắt về phía cửa sau ngôi biệt thự. Trong bữa cơm cô cũng không ngừng nhắc tới tên Hoàng khiến bà nội và vú Chín cũng phải ngạc nhiên. Nhưng hai bà mừng thầm, hy vọng chuyện này ông tư bà nguyệt “màn việc” tích cực hơn những lần trước.

Hai tuần lễ trôi qua, Liễu Nhu nghĩ chắc Hoàng không tha thiết lắm với cái chỗ quê mùa, buồn thiu này. Nàng định ra tưới bông rồi đi thăm con Lý dưới xóm Chùa mới sanh. Đứa nhỏ sanh non nên yếu lắm. Nhưng ngạc nhiên biết bao khi thấy Hoàng đã ngồi đó chờ cô. Cặp chân Liễu Nhu như mọc cánh. Hoàng cũng vội đứng lên, nụ cười rạng rỡ trên môi. Nàng hỏi dồn:

– Anh chờ Nhu lâu chưa? Tưởng anh ở Sài Gòn luôn rồi đó.

Hoàng để ý tới sự thay đổi lối xưng hô của Liễu Nhu nên cũng tiến lên luôn:

– Chờ Nhu lâu lắm rồi. Anh ăn gần hết túi kẹo rồi nè.

Vừa nói Hoàng vừa đưa túi kẹo cho Liễu Nhu. Mặt nàng chợt đỏ hồng khi nghe chàng trai vừa xưng anh với mình ngọt xớt. Nhưng trong lòng thì như mở hội.

– Trời ơi, sao anh mua nhiều dữ vậy tốn tiền chết.

Tuy nói vậy nhưng Liễu Nhu mừng lắm. Chuyện này cho mấy đứa nhỏ ăn đã luôn. Cám ơn Hoàng rồi, cô hỏi thăm công chuyện trên Sài Gòn. Chàng kể cho cô nghe thiệt tỉ mỉ những chuyện chàng đã làm trên đó. Cô yên lặng ngồi nghe. Không hiểu sao Hoàng thấy nói chuyện với Liễu Nhu thiệt là thoải mái. Có lẽ vì cô không biết làm điệu, không thốt những lời giả dối để lấy lòng chàng như những cô gái khác. Hoàng thấy cô giống như đám hoa đồng cỏ nội xinh tươi chung quanh hai người...

Hôm sau vừa ló đầu ra khỏi cổng sau thì chàng đã nghe tiếng con nít cười nói rộn ràng. Ngạc nhiên, nhìn về hướng ao sen thấy Liễu Nhu đứng giữa một đám con nít độ năm sáu đứa. Trai có gái có. Đứa nào cũng xòe tay, giành nhau nói: cháu nữa cháu nữa cô Ba. Liễu Nhu bốc từng nắm kẹo phân phát cho tụi nó, mặt sáng rỡ như trăng rằm, tươi như đóa phù dung. Hoàng đứng đó ngắm cô, mà trong lòng hai thứ tình cảm xung đột dữ dội. Một cô gái hiền lương thực đức như vậy, chàng có nhẫn tâm làm thương tổn được không? Nén tiếng thở dài, Hoàng bước tới. Nhận ra chàng, Liễu Nhu nói với tụi nhỏ:

– Kia chào cậu Hoàng đi. Cậu mua kẹo từ Sài Gòn về cho tụi cháu đó.

Tụi nhỏ khoanh tay cúi đầu chào Hoàng rất lễ phép. Sau đó Liễu Nhu biểu tụi nó đi chơi. Cả đám chào cô Ba rồi kéo nhau đi chơi chỗ khác... vui hơn! Nhu nhìn theo đám nhỏ với cặp mắt triu mến rồi rủ Hoàng ngồi xuống gốc cây. Hoàng hỏi:

– Em thương tụi nó lắm phải không?

Liễu Nhu quay lại nhìn chàng, cười:

– Dạ. Tụi nhỏ này tội nghiệp lắm anh. Nhà nghèo quá nên đâu có tiền mua bánh kẹo để ăn. Anh chưa thấy cái cảnh một đứa trẻ thèm ngọt, cầm nguyên một cục đường sắc đen thui mút ăn ngon lành như ăn kẹo vậy đó. Em thấy mình thiệt là may mắn được sanh ra trong một gia đình khá giả, muốn gì có nấy. Vì vậy mà em cố gắng giúp đỡ mấy nhà nghèo trong làng được chút nào hay chút nấy. Khi giúp người ta em thấy mình hữu ích, đời mình mới có ý nghĩa anh à. Thấy họ vui một, mình vui tới mười lận!

Cái câu sau cùng như một nhát búa đập vào đầu, một tiếng sét rền bên tai Hoàng. Chàng thấy bàng hoàng sững sốt! Mỗi một lời nói y như một viên ngọc rơi xuống từ đôi môi hồng xinh xắn kia. Tâm lòng nhân ái bao la của Liễu Nhu khiến Hoàng cảm thấy mình thiệt độc ác, nhỏ nhen. Nàng có lỗi gì ngoài cái lỗi là con gái cưng của ông Lãng? Trả được mỗi hận nhưng liệu lương tâm chàng có chịu để yên hay không? Hoàng nhắm mắt, hít vào thật mạnh, gương mặt lộ đầy vẻ bất an. Thấy vậy, Liễu Nhu hốt hoảng hỏi:

– Anh Hoàng, anh sao vậy? Hình như anh thấy khó ở phải không? Có cần em...

Càng thấy Liễu Nhu lo lắng cho mình, cảm giác khó chịu của Hoàng càng gia tăng. Rồi không kiềm chế được, Hoàng chụp hai bàn tay của cô gái, siết thật chặt, mắt nhìn sâu vào mắt nàng, giọng chùng xuống:

– Nhu... Anh không biết nói sao với em đây! Mấy tháng nay, càng tiếp xúc, càng nói chuyện nhiều, anh càng thấy em là một người con gái quá tốt, quá nhân từ.

– Anh Hoàng, Liễu Nhu đỏ mặt ngất ngang, thật ra em chỉ là...

– Anh biết Nhu muốn nói gì. Nhưng hãy để anh nói tiếp. Thú thật tên của anh là Tú. Nguyễn Hoàng Tú. Anh là con trai của ông Hậu, người đã tự tử chết trong ngôi nhà đó năm xưa. Vừa nói Tú vừa đưa mắt nhìn về phía căn biệt thự. Sở dĩ anh trở về đây với ý định trả mối thù xưa.

– Trả mối thù xưa? Liễu Nhu lặp lại như cái máy vì trong lòng đang rối như tơ!

– Phải. Trả mối thù với người đã hại chết ba anh. Đã khiến má con anh phải bỏ xứ lưu lạc lên tận Nam Vang sanh sống. May mà số má anh còn hên nên gặp người cha sau này của anh. Ông đã nuôi anh ăn học nên người. Nhưng má anh không bao giờ quên chuyện cũ. Đối với bà, ba em chính là thủ phạm đã gián tiếp giết chết ba của anh. Suốt quãng đời son trẻ bà chỉ sống trong khổ đau nên lúc nào cũng nhắc anh phải trả thù. Má anh cho rằng thù cha không trả là con bất hiếu. Anh về đây lấy lại căn nhà, chưa có chủ định gì thì gặp em. Trong đầu anh bỗng nảy ra ý định...

Nói tới đây chàng ngậm ngừng, nhưng thấy ánh mắt dò hỏi của Liễu Nhu, Tú đành tiếp tục:

– ... với ý định quyền rũ, hại... đời em rồi... quất ngựa truy phong!

Nghe tới đây Liễu Nhu giựt phắt hai bàn tay lại, mắt ngó Tú trừng trừng:

– Anh... anh định... hại em?

Tú gật đầu rồi tiếp, giọng buồn buồn:

– Nhưng sau này anh kín đáo điều tra về gia đình em với những người trong làng. Ai cũng khen em hết lời. Rồi khi tiếp xúc nhiều với em, anh thấy em thiệt sự quá tốt, quá đáng yêu, nên anh không thể nào thực hiện cái ý định đen tối đó được. Anh lại nghĩ khi biết em bị anh hại như vậy, ba của em, anh của em có để yên cho anh hay không? Chắc hẳn họ phải kiếm anh để trả thù. Sau đó cứ liên miên thù nợ chồng chất lên thù kia, oan oan tương báo, biết tới chừng nào mới hóa giải được đây? Hơn nữa anh nghĩ, nếu ngày xưa ba anh yêu quý mẹ con anh, ông cương quyết không đi vào con đường cờ bạc thì có mười ông Lãng xúi giục cũng bằng thừa phải không? Vậy lỗi đâu phải hoàn toàn tại ba em. Rồi lúc này nghe em nói khi giúp cho tha nhân, họ vui một – mình vui tới mười, anh mới thấy mình sẽ là người ác nhứt thế giới nếu anh làm cho em đau khổ. Đừng nói chi tới ba em hay anh của em, không chừng tụi thằng Hưng còn dám kiếm anh thanh toán để trả thù cho cô Ba của tụi nó nữa đó.

Vừa nói Tú vừa cười nửa miệng.

Nghe những lời giải thích của Tú, Liễu Nhu thờ dài, tay vân vê chéo áo:

– Thiệt không ngờ. Em có nghe vú Chín kể lại chuyện hồi xưa. Vú nói sau khi ba anh mất, ba em buồn rầu hối hận dữ lắm. Vì dù sao họ cũng là bạn từ hồi còn thơ ấu. Má anh đau khổ vì ba anh, nhưng sau này bà còn tìm thấy hạnh phúc mới. Trong khi đó má em đã đau khổ tới phút lia trần!

Nói tới đây nàng đưa hai tay bụm mặt òa lên khóc nức nở. Nói gì thì nói chớ cái số phận hẩm hiu của mẹ cũng làm cô đau lòng. Như một phản xạ tự nhiên, Tú gỡ tay Liễu Nhu rồi

kéo đầu nàng cho tựa vô vai mình, hai tay ôm gọn hờ thân hình mềm mại của cô gái. Chàng vừa vuốt vuốt lưng cô vừa thì thầm:

– Thôi, mọi chuyện qua rồi. Em cố quên đi. Cũng như anh, từ giờ phút này anh nhứt định sẽ quên hẳn mối thù xưa.

Liễu Nhu ngược đôi mắt đăm lẹ lên nhìn Tú, giọng đầy lo lắng:

– Nhưng còn má anh. Biết bà có chịu bỏ qua không?

– Anh biết cách thuyết phục má anh mà. Tú trả lời giọng cương quyết. Bây giờ điều quan trọng là hai đứa mình phải chứng tỏ cho má anh thấy sự tha thứ mới đem lại hạnh phúc thật sự cho anh, dù người đem cái hạnh phúc đó là con của... kẻ thù của bà.

Vừa nói Tú vừa cúi xuống hôn thật nồng nàn lên cái đôi má còn ướm lẹ của Liễu Nhu. Lúc này cô nàng mới giựt mình, bẽn lẽn định ngồi xê ra nhưng Tú đâu có chịu. Chàng ta một tay ôm, một tay rút khăn mu-xoa lau nước mắt cho cô, miệng cười thiệt tươi:

– Từ giờ phút này hai đứa mình chỉ được vui chứ không được buồn. Nhu à, em nghĩ coi em có chịu... theo anh lên ở trên Sài Gòn không vậy?

– Tại sao em theo anh lên Sài Gòn? Liễu Nhu ngờ ngác hỏi.

– Thì sau khi hai đứa mình thành hôn rồi. Bộ em không chịu theo anh sao?

Hiểu ra, Liễu Nhu đỏ mặt xô Tú ra, ngúng nguẩy:

– Xí, bộ em có nói là ưng anh hay sao? Em ở vậy sẵn sóc bà nội tới già.

– Ủa, sau bà nội rồi tới ba em, rồi tới vú Chín, sau đó thành bà già rồi vô... chùa tu luôn. Trọn đời không biết đàn ông là cái chi chi! Thiện tai, thiện tai...

Nghe vậy Liễu Nhu nổi tánh con nít, chấp hai tay lại, mắt nhìn xuống đất:

– Xin thí chủ giữ gìn lời nói. Bần ni là kẻ tu hành không quen nghe những lời phàm phu tục tử!

Tú nắm hai tay Liễu Nhu rồi xuất kỳ bất ý đẩy cô nằm ngửa xuống chiếc chiếu manh. Hai tay vẫn giữ chặt tay cô gái không cho cựa quậy, Tú nói:

– Xin phép... sư thái cho kẻ hèn này hun ít cái trước khi phân cách đạo và đời.

Nói rồi cúi xuống hôn tới tấp lên mặt, lên cổ Liễu Nhu khiến cô nàng nhột quá vừa lắc đầu để tránh vừa cười khanh khách. Tú cũng cười phụ họa. Tiếng cười giòn tan của hai người khiến con chim bói cá đang đậu trên đám sậy rình mò gần đó giựt mình tung cánh bay lên... Trên bầu trời xanh thăm thẳm, mây trắng vẫn lững lờ trôi... Ông mặt trời thì ngó xuống mỉm cười...

Tiểu Thu

Montréal [Mông-triệu] 17/10/02

Nguồn: [Blog Người Phương Nam](#)

Nguồn: Internet eMail by **kimban** chuyển